

Förstapristagare högstadiet 2017

Författare: Ella Sundström

Skola: Edsbergsskolan i Sollentuna

Motivering: En tänkvärd och otäck novell som skakar om läsaren. Flickans vandring hemåt genom natten är en skräckskildring av hur alkoholen förändrar landskapet för unga kvinnor. Novellen fångar otryggheten och rädslan på ett sätt som känns i hela kroppen hos läsaren.

Flickan

Det var kallt. Flickan gick helt ensam den natten, på sin vandring hemåt genom staden. Snön knarrade under hennes fötter, på det sättet som den bara gör om temperaturen har sjunkit en bra bit under noll. Hon drog jackan tätare omkring sig i ett försök att skydda sig mot kylan, men det hjälpte inte. Det var åtminstone inte särskilt mörkt, stadens ljus lyste upp natten. Men det var inte mörkret hon var rädd för, det var aldrig mörkret. Ljuset var värre, för där fanns det ingenstans att gömma sig, ingenting som kunde skydda henne.

- Du gumman, kom hit ett tag.

Rösten väckte flickan med ett ryck ur hennes tankar. Hon vände sig mot den. Utanför en bar stod en man, säkert minst tjugo år äldre än henne själv.

- Ja vad väntar du på? Kom hit då, sludrade han, uppenbart berusad.

Om man såg flickan utifrån i det ögonblicket skulle man tro att mannens ord inte hade någon som helst påverkan på henne, men inom henne bankade hjärtat som en trumma under revbenen. Rädslan spred sig som en löpeld genom hennes ådror och hotade att förlama hennes kropp. Men hon fick bara inte ge efter för den. Hon sträckte på sig, förlängde stegen, och hoppades innerligt att mannen inte skulle följa efter henne. Hon hade tur, han var för berusad för att hinna ikapp henne, och muttrade bara saker till hennes rygg. Saker som hon tydligt kunde höra, och orden ringde i hennes öron. Men flickan var van, det var inte första gången folk kallade henne för saker. Skräcken inom henne la sig dock inte, för även om hon hoppades, så visste hon att hon att detta antagligen inte var sista gången någonting liknande skulle hända den här natten. Chocken över att sådana saker hände hade lagt sig med tiden, men inte rädslan. Rädslan fanns alltid kvar där. Flickan gick förbi klubb efter klubb, kvarter efter kvarter utan att någonting hända. Då såg hon en grupp killar i tjugoårsåldern som blockerade trottoaren. De drack öl och skralade, dunkade varandra på ryggen och trodde uppenbart att ingenting i världen kunde rubba dem. Flickan stannade till, men insåg snabbt att hon var tvungen att gå förbi dem, det fanns ingen annan väg hem. Bara tanken gjorde henne illamående. I ett försök att se mer maskulin ut drog hon upp luvan på sin jacka, krökte ryggen och försökte behålla lugnet, lugnet som inte fanns där. Sällan hade det funnits sekunder så långa som dem när hon steg för steg passerade killarna. Just som hon nästan hade passerat dem helt och hållet och började andas ut, tog en stor hand tag i hennes arm och höll den i ett järngrepp.

Skräcken högg till i magen på henne när hon vände sig om och försökte slita loss armen, men det var omöjligt.

- Och varför har du så bråttom då? frågade killen som höll fast henne, han med det mörka håret.

- Kan du inte stanna här ett tag, sa en annan i gänget, den längsta av dem.

Tårarna sved bakom ögonlocken på henne, men hon fick bara inte ge efter, fick inte låta rädslan ta över, fick inte visa sig svag. Hon stretade emot, skrek åt dem att släppa henne, men ingenting hjälpte. Fler och fler av deras händer tog tag i henne, och nu inte bara på armarna. De skrattade åt henne, kallade henne för äckliga ord, skrattade ännu mer och dunkade varandra på ryggen. Detta hörde flickan endast som genom en glasruta, för hjärtat som trummade alldeles för snabbt i bröstet på henne överröstade alla andra ljud. Hon tänkte att hade hon inte druckit det där vinglasat tidigare, så hade hon lyckas slita sig loss från gänget, och hon hatade sig själv för det.

- Grabbar, vad försiggår här egentligen? sa en främmande röst genom glasrutan plötsligt.

Bara det inte kommer ännu en, var det enda flickan han tänka innan hon såg att kroppen som rösten tillhörde var klädd i väktarkläder. Aldrig hade hon känt sig så lättad, som när gänget med killar släppte henne och började gå åt andra hållet. Väktaren kastade bara en snabb blick på flickan, innan hon vände sig om och gick tillbaka till sin plats utanför klubben på andra sidan gatan. Rädslan som hade försvunnit med lättnaden växte återigen hastigt i bröstet på flickan när hon fortsatte sin vandring hemåt genom natten. För än var hon inte hemma. Redan vid nästa gathörn busvisslade ett gäng efter henne då hon gick förbi, men ytterligare några visslingar var åtminstone det enda som hände under de nästa tre kvarteren. Det var nu bara en gata kvar tills flickan var framme vid sin port. En man som stod och rökte utanför en annan port på trottoaren frågade plötsligt:

- Stumpan, vad gör du ute ensam så här sent?

Hon tyckte att hans leende var vidrigt, hans blick sliskig, och hon mumlade bara någonting i stil med:

- Det går bra, till svar.

Tydligt tyckte mannen att detta var ett tillräckligt bra svar, för han ställde inga fler frågor utan stod bara kvar utanför porten och rökte sin cigarett. Men flickan vände sig inte om för att kolla om han följde efter henne, hon fortsatte bara gå mot sin egen port och rädslan hotade att kväva henne. Tio meter kvar, fem meter kvar, två meter kvar. Hennes händer darrade när hon slog in portkoden och öppnade dörren, hon väntade otåligt på att hissen skulle ta henne till tredje våningen, famlade med nyckeln i dörren, stängde och låste. När hon lutade sig mot dörren i hallen kunde hon äntligen andas ut, den här gången hade hon klarat sig. Men hon visste ändå att det här inte var den sista gången. Hon var aldrig säker.